

Строшеното стъкло.

Мамо, счупи се шишето,
Що да чиня, сиромяхъ!
Хлъзнѣхъ се на люшемето,
Паднахъ, па го отървахъ.



— Какъ така си го разбила
Туй дебелото стъкло?
Що не гледашъ, Пенке мила,
Ами стори това зло? . . .

Стига плака, ха млѣкни, че
За нататѣкъ ти бѣди
По-внимателно момиче
И отъ злото се варди.

Ц Калчевъ.

